

РОЗДІЛ 1

Дощ у місті на краю світу

Невимушено, неначе питав про погоду на завтра, він поцікавився:

— Ти працювала повією?

На якусь мить я розгубилась, не зрозумівши сенсу слова. Повією? Коли зрозуміла, то охнула, а тоді ляснула його долонею по перенісцю. Дзвінке «лясь» розійшлося кімнатою.

— Ти дурний, чи що?

Чоловік, що поставив таке грубе запитання, Муранака, був майстром, у якого я замовила ремонт будинку. Трухлява підлога де-не-де прогиналася під ногами, тож, переживаючи, що провалюся в дірку у власному будинку, я терміново попросила полагодити її. Якщо рахувати день огляду, то це вже третій день, коли він приходив у мій дім. Працювати в таку спеку, певно, важко, тому я приносила холодний чай і навіть солодощі, а він от як говорить із клієнткою.

— Та що ж ви таке неввічливе питаєте?! — Підлеглий Муранаки, здається, його звати Кента, спохопився та почав кланятися з перепошеннями. Попри агресивну зовнішність — рожеве волосся та пірсинг у носі, — він виявився на диво порядним. — Вибачте, вибачте, будь ласка. Махоро-сан¹ не хотів вас образити. Просто він така людина, видає без жодного фільтра все, що має в голові.

— Тобто він весь час про це думав, просто не озвучував. «Ця жінка, мабуть, повія у відставці» чи щось таке.

Звісно, у різних робіт немає рангів. А все ж є певна межа ввічливості, яку він однозначно порушив. Щойно годину тому я пригощала їх прохолодною динею, і тепер докірливо дивилася на Муранаку, наче питаючи, чи той уже забув про мою доброту. Він був трохи старшим за мене, молодий чоловіча років тридцяти з коротким чорним волоссям і сильними засмаглими руками. Те, як він зосереджено працював і як давав Кенті вказівки, спершу справило на мене хороше враження, та в одну мить він перетворився на ницого мерзотника. Почервонівши аж до кінчика носа, Муранака почухав голову і пробурмотів «неправда»:

— Місцеві бабці активно пліткують про це, тож я хотів їм заперечити...

— Та про що мова взагалі?

Я терпляче вислухала розповідь Муранаки про те, що поміж місцевих розійшлися чутки, неначе я працювала у сфері дорослих розваг і тепер утекла сюди з Токіо. А це

¹ У японській мові заведено звертатися на прізвище до людей, які не близькі мовцю (схоже на звертання на «ви»). У цьому випадку Муранака — це прізвище, а Махоро — ім'я. — Тут і далі прим. пер.

містечко на узбережжі в префектурі Ойта я, не маючи з ним жодних зв'язків, вибрала, щоб добре заховатися від якудз, які начебто мене переслідують. Ба більше, десь на тілі я ховаю шрами від їхніх катувань. Ось так.

— ...Тож я хотів їм сказати, що це брехня і що треба перевіряти інформацію, — сухо закінчив Муранака.

Я втомлено зітхнула. Від переїзду сюди минуло тижні три. Містечко таке далеке від цивілізації, що ані нормальних магазинів, ані *конбіні*² тут немає. Щоб купити продукти, потрібно двадцять хвилин їхати машиною до найближчого «Іону»³ або п'ятнадцять хвилин іти до «Кондомарту». Водійського посвідчення в мене немає, тож доводиться ходити в «Кондомарт». Він схожий на переобладнаний склад, і продається там велике різноманіття всього: від продуктів та побутових товарів до одягу й навіть сільськогосподарської техніки. Сукні й футболки з химерними тропічними візерунками виставлені поруч із робочими гумовими чоботами й синіми брезентами для використання десь на будівництві. Словом, там панує цілковитий хаос. Спершу це видавалося мені кумедним, але швидко набридло, адже більшість речей звідти мені не потрібні, а ось необхідних надто малий вибір. Наприклад, мені досі не вкладається в голову, як в асортименті цілої крамниці може бути всього один вид шампуню.

А ось, власне, і запитання: я нікуди, крім цього «Кондомарту», не виходила, де ж про мене стільки чуток розійшлося? Запитала в Муранаки, і виявилось, що такі

² Тип невеликих цілодобових крамниць з корисним у повсякденні асортиментом: від готової їжі до сірників чи зарядки для телефона.

³ Мережа супермаркетів у Японії.

в самому «Кондомарті». Попри те що я навіть не розмовляла нормально ні з ким? Та в куті крамниці є спеціальна зона для перекусу зі столами, де збирається місцева спільнота. Як подумати, то й справді, є закуток, де стоять лавки зі столами, і, здається, хтось там завжди сидить... Та позаяк мене це геть не цікавило, ніколи не звертала уваги. А ось спільнота надзвичайно зацікавилась і прискіпливо спостерігала за мною.

— Навколо тебе така атмосфера, ніби щось трапилося, і ти наче ж не працюєш, а грошей маєш удосталь, тож бабці й дійшли такого висновку. Містечко в нас маленьке, старші люди мають багато вільного часу, тому, як щось нове з'являється, одразу ж бурхливо на це реагують. І гадаю, що ти, Мішіма-сан, викликаєш особливу цікавість.

Муранака сором'язливо схилив голову й зізнався, що його бабуся теж входить у кондомартську спільноту, а коли дізналася, що внук, який живе разом з нею, ремонтує будинок жінки із цих чуток, почала нав'язливо випитувати.

— Бабця в мене має свою думку про все й голосно заявляє про неї. Та коли бачить, що помилилася, виправляється теж голосно. Тому я вирішив запитати, — похнюплено додав Муранака, а я подумала, яка ж це морока.

Мені взагалі однаково, за кого мене мають, навіть якщо за повію. Коли хтось отак у лоба ще питає, то можна раз між очей вліпити, а як просто шепочуться по закутках, то й нехай собі. Але Муранака, схоже, так не вважає.

— А чому ти вирішив, що це неправда? — запитала я, однак він тільки пробурмотів «та якось так».

— Відчувається, що ти твердо стоїш на землі. У будинку прибрано, і продукти вибираєш добре. Немає враження, що живеш тут тимчасово.

Я зітхнула. Так, у цьому будинку планую жити довго. Тому й вкладаю кошти в ремонт.

— А ще біля входу квіти стоять, і підлога доглянута.

Будинок цей невеликий, але з *енгави*⁴ видно море, і навіть є маленький садок. Тож садівництво нині моя основна робота. Якось подумалося, що добре було б восени випити чарку, милуючись місяцем над морем.

— А що, повія будинок доглядати не може?

Оце в людей упередження щодо професій.

— Ну, якщо вже зовсім чесно, то не пахне від тебе як від повії, — додав Муранака й подивився на Кенту, наче вимагаючи від нього підтвердження. Кента, червоний аж до вух, уже не знав, куди себе подіти. Тим часом Муранака продовжив: — Та й атмосфера геть відрізняється від тої, яку ми знаємо. Зовсім не така. Скажи, Кента?

— Та що ж ви таке говорите! Чесно, краще помовчте вже! Пробачте, пробачте, будь ласка! — не витримав Кента й знову повернувся до мене з опущеною головою. А потім додав: — Але ж ви й справді не з тої сфери?

Усе ж таки йому теж було цікаво. Я зітхнула.

— Ніколи не працювала на подібній роботі. — Кента полегшено видихнув. — І якудзи за мною не ганяються.

Поки я відповідала, усередині поступово наростало роздратування. Чому я взагалі маю таке пояснювати? Після переїзду я не ходила знайомитися до всіх сусідів, а виходить, що мусила? І розповідати кожному, чому це я раптом приїхала? Може, ще документи всім показувати просто тому, що живеш поруч?

Ах, дістали. Певно, неправильно я місце вибрала. Переїхала сюди якраз тому, що не хотіла з іншими людьми

⁴ Закрита веранда або тераса в традиційному японському будинку, яка зазвичай виходить у внутрішній сад.

знатися, й ось маєш, усе те саме. Раптом живіт трохи вище пупка різко стиснуло спазмом. Коли помітила, мої руки вже були на тому місці.

— До речі, а звідки пішли чутки, що мене катували?.. — не встигла закінчити запитання, як сама здогадалася. Та приватна лікарня. Біль від рани був таким сильним, що я не могла витримати, тож пішла в лікарню по знеболювальні. — Не можу повірити. Отак просто розповсюджувати приватну інформацію?! — Від гніву я геть виснажилась і знесилено сіла на підлогу. Це ж і в суд можна подати.

— То ти дійсно поранена? — здивовано поцікавився Муранака.

Я уважно подивилася на його дурнуватий вираз обличчя й запитала:

— Звісно ж, ти теж одразу побіжиш усім розповідати? Досить з мене. Хоч повія, що тікає від якудз, хоч порноакторка, розкажуй що хочеш, мені байдуже.

Страшенно хотілося вигнати їх, але підлогу таки потрібно поремонтувати. Я збиралася зробити спальню з європейської кімнати⁵, та вона була в такому жахливому стані, що навіть речі там скласти не вийшло б.

— Як закінчите з підлогою, одразу ж ідіть звідси. — Я не могла витримати більше такої компанії, тож підвелась і вхопила сумку-месенджер. — Повернуся приблизно о шостій вечора.

— Мішіма-сан, постривайте! Вибачте, справді! — Кента підхопився вслід за мною, та я проігнорувала його крики й вийшла з будинку.

⁵ У старих японських будинках більшість кімнат з татамі-матами, у японському стилі, і тільки декілька буває в європейському, з дерев'яною підлогою.

Солоний вітер погладжував розпашілі від гніву щоки. Якусь мить я роззиралася, вирішуючи, куди б то податися, і, звісно ж, вибрала море. Якщо пройти по вузькій стежці, що в'ється в щілині між будинками, дорога до моря не займає і десяти хвилин. Мій дім стоїть майже на верхівці невеликого пагорба, а між ним і морем скупчилося кілька десятків приватних будинків, з яких половина стоять закинутими. Кажуть, раніше це місце процвітало як рибальський район, та тепер охочих працювати рибалками майже немає, і за браком іншої активності багато хто переїжджає у великі міста. Хоч як поглянь, а людей тут немає, сказав старший чоловік з районної адміністрації, коли я реєструвалася за новою адресою. Він тоді так зрадів, мовляв, м'олоді тут надзвичайно раді, і як піти до портової частини міста чи рибного ринку, то там крамниць усіляких буде більше й узагалі людно. Тільки от для людини, що приїхала з Токіо, це все одно село.

Спускаючись пологим схилом, я роздивлялась іржаві від солі бляшані дахи та щільно зачинені дощові віконниці. Обійшовши великий маєток, що начебто належав колись голові рибальської спільноти, я побачила немов накреслений під лінійку бетонний хвилелом, на якому де-не-де стояли драбини й виднілися тріщини. Драбини, напевно, поставили рибалки. На хвилеломі завжди можна помітити постаті людей, що закидають вудки. Ось і зараз стоять двоє — старенькі чоловіки з вигнутими спинами. Вони приходять сюди майже щодня, та я ще не помічала, щоб спіймали бодай рибину. Сьогодні, схоже, теж нічого не зловлять.

Коли я вилізла по драбині, перед очима розкинулося море. Праворуч розташовані порт і рибний ринок, якщо придивитися, то навіть помітно кілька човнів. Ліворуч, у далечині, можна розгледіти узбережжя. Місцеві дітлахи